

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput III. Rem esse periculi plenissimam, præproperè omissum Christum crucifixum imitandi studio, sublimiores & insolitas divinæ contemplationis vias affectare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

tabula, aut (quod huic loco magis convenit) à ferro seu scalpro absteineat; sed attentà Christi crucifixi contemplatione, ad ejus formam & imaginem sese componat perficiatque: ne si fortè nondum satis instructus virtutibus, aut in perfectæ abnegationis studio minùs exercitatus, ad altiora aspiraverit, multis ac gravibus in via spiritùs obnoxius sit periculis. quam rem (uti momenti permagni est in proposito) proximo capite aliquanto impensius pertractabimus.

C A P U T III.

Rem esse periculi plenissimam, præpropere omisso Christum crucifixum imitandi studio, sublimiores & insolitas divinæ contemplationis vias affectare.

EQuidem hac in re triplex potissimùm, & undequaq; grave, periculum deprehendo: primum, ab occulta superbia; alterum, ab amore proprio spirituali; postremum, à solidarum virtutum inopia atque vacuitate: de quorum singulis ordine suo differendum est.

§. I.

Eos qui præfestinè altiora illa affectant, ad id plerumquè occultâ superbiâ duci.

PRimum igitur hoc loco satisque obvium periculum esse potest ab occulta superbia; dum quis aliquantum progressus in via spiritùs, & à noxis consuetis se abstinens, fortassis etiam (ut fieri amat sub initia) nonnullis divinis illecebris, solatiisque cœlestibus lactatus, eò confestim ad astruosiores & paucis cognitâs contemplandi vias aspirat, quòd perfectum se jam existimet, dignumque quem Deus magis inti-

intimâ dignetur familiaritate: certè tritas illas meditandi atque operosius discurrendi rationes, omnemque adeò circa Christi vitam & cruciatûs occupationem, minùs jam sibi convenire; quòd eæ artes tyronum propria atque incipientium sint, ultra quos ipse jam evaserit, summis propior effectus.

Quam ego occultam superbiam appello, quòd eum, qui eo teneatur morbo, ipsa lateat; cum interim aperta sit per sese, & manifestum indicium, hominem, non (uti sibi blandè persuadet) ad perfectionem pervenisse, sed magnis adhuc animæ morbis, & (ut cum antiquo quodam hoc dicam) intercutibus vitijs, laborare.

*Agell. l. 13.
cap. 3.*

Proprium quippe perfectorum est, ut (quod speciatim de S. Francisco legimus) humilitatis amore, sese in imperfectis, imò in numero peccatorum habeant, seseque indignos acceptis jam Dei donis existiment; multò minùs ut, rara, insveta, & paucissimis concessa affectent. Memirunt etenim præcepti Magistri nostri, quo invitati ad nuptias, consistere monemur in loco novissimo, dum superius jubeamur ascendere. Sciunt, sanctæ humilitatis ac demissionis studium, quovis eventu atque occasione, Deo semper esse placitum, & securam ad Deum atque divina viam munire: vias autem illas retrusiores, quæ sublimiores ac diviniore videantur, plerumque incertas, sæpe etiam grandibus periculis opportunas esse, nec rarò (quod nunc condecimus) occultæ superbix, & amoris proprio subtilissimo, materiam ac pabulum præbere. Proinde salubriter hic præcipere S. Bernardum: *Oportet namque humiliter sentire de se nitentem ad altiora, ne dum supra se attollitur, cadat in Cant. à se, nisi in se firmiter per veram humilitatem fuerit solidatus.* Quibus affinia sunt illa sapientiæ verba apud Henricum Susonem: *Nemo potest ad divinitatis meæ celsitudinem atque ad insolitam pertingere suavitatem, nisi antè per humanitatis meæ duc-*

Dial. c. 2.

duca-

Instit. spir. cap. 6.
 ducatur amaritudinem. Nam quò quispiam sine hac altius ascendere nititur, eò profundius prolabetur. Et illa Abbatis Bloisij: Frustra sanè asceta aspirat ad mysticam germanamque contemplationem, si se exercere non vult in meditatione passionis Dominicae, ac verà humilitate. Nam nisi illam profundamento habeat, quò per contemplationem altius ascendere perentaverit, eò profundius corruet. Sic illi.

Ex quibus apparet, quanti ea res sit periculi; eoque studiosius esse cavendam, quò facilius incautis potest obrepere.

Philip. 3. L. 24. Mor. cap. 13.
 Neque enim, ut indicabamus, quidquam est; factu proclivius, quàm ut ijs, qui jam nonnihil in via spiritali processerint, aut sensum aliquem rerum divinarum acceperint, imponat blanda persuasio, ut contrà quàm de se sentiebat Apostolus, arbitrentur se jam comprehendisse, aut perfectos esse. Nam, ut sapienter admonet S. Gregorius: *Plerumque in eo quisque conversus labitur, quod dum quibusdam donis gratia, dulcedine inchoationis, excipitur, consummationem accepisse se perfectionis arbitrat; & plenitudinis consummationem aestimat, qua adhuc blandimenta esse inchoationis ignorat.* Atqui oppositâ, me autore, viâ procedet, quisquis periculi securus esse voluerit.

Rara enim avis est in terris, rarus (mihi crede) homo perfectus: rarus, qui seipsum non omni duntaxat carnali aut terreno affectu, sed omni etiam (uti loquuntur) sui proprietate exiit; qui mundo mortuus, mundo crucifixus, & cum Christo cruci confixus sit; qui demum ad eam mentis & corporis puritatem pervenerit, ut non indecorè ad oris divini osculum, & intimos illos aspirare possit amplexus. Quanquam neque qui huiusmodi sit, continuo aut sponte suâ, in arcanum Regis coelestis cubiculum irruet, sed indignum sese omni Dei domo sentiens, foris stabit verecundè excubans, expectansque, si quando jubeatur ad interiora.
 succe-

succedere. Eò quippe quisque humilior est, quo sanctior: & potius eligit securâ humilitate Deo placere, quàm vel temerariâ curiositate, vel periculosâ familiaritate, ad eum propiùs accedere.

Attende hîc Sponsæ verecundiam: *Introduxit me Rex* Cant. 1.
(inquit) *in cellam vinariam.* Non audet Sponsa, nisi ipso Et 2.
Rege ac Sponso introducente, intrare in cellam vinariam, in secretas charitatis apothecas; & tu in illas invocatus te ingeres, & promptuariâ divinæ dulcedinis, paucis & intimis familiarium reposita ac reservata, perrumpes? Singularissimum Dei donum est, arcana ac pura Dei contemplatio; neque humano studio, diligentia, industria (etiam cum consuetis divinæ gratiæ subsidijs) parari solet; sed Dei liberalitate & favore extraordinario, & paucis omnino, conceditur. Proindèque hoc ipsum argumentum tractans S. Bernardus, aliique Patres relati à P. Thoma à Iesu in opere de contemplatione divina, rectissimè admonent: neque omnes qui perfecti sint, ad sublimem illam divinæ contemplationis formam locari; neque hoc ipso quod ad illam, quisquam elevetur & admittitur, hoc ipso, inquam, censendum esse perfectum. Li 1. c. 9. Indicatque itidem S. Terefia subinde In Vita sua cap. 22.
ad specialem Dei familiaritatem vocari animam nondum virtute perfectam. Id ita agente paternâ videlicet Dei providentiâ; ut & se Dominum donorum suorum ostendat; & ij qui jam perfecti videntur, in Dei donis non extollantur, nec ea attribuant suis meritis: quippe quæ videant, aut alijs dignioribus negari, aut etiam minus dignis concedi. Et qui miuùs perfectos se sentiunt, dum se donis acceptis omnino indignos agnoscunt, hoc securiùs se in sancta humilitate contineant, & ad sincerum ac purum munificentissimi largitoris amorem magis accendantur. Ita in utrisque conservatur sanctæ humilitatis studium, sinè quo esset inutilis, imò perniciosa, quantumvis sublimis Dei contemplatio.

Ex

Ex his autem & illud ulterius conficitur, quod & per se plurimum interest, & apprimè facit ad rem præsentem: perfectionem vitæ spiritualis in sublimi illa Dei contemplatione non consistere, sed neque illius jam acquisitæ, hoc certum pignus aut signum esse; cum, ut modò vidimus, subinde ad donum divinæ contemplationis eleventur, qui adhuc in vita spiritali imperfecti sint, idèmq; multis negetur, qui sint perfecti.

§. 2.

In eo negotio non raro amorem proprium, & privatam sui acquisitionem latere.

Alterum periculum est ab amore proprio spiritali. Quo nomine eum animi affectum intelligo, quo quis res etiam spirituales ac sanctas, ipsæque etiam gratiæ dona impurè & inordinatè diligit, & cum proprietate possidet, non Deum in illis, seu Dei beneplacitum ac gloriam, sed seipsum, hoc est proprium suum gustum, affectum, delectationem exquirens, inque eorum, licet spiritali dulcedine, sordidè & intemperanter acquiescens. Quem affectum invenio à

*Serm. 2. de
Quadrage.
Lansp. pref.
Phar.
Blos. tab.
spir.
Dialog. c. 1.
Vis. c. 25.*

Joanne Taulero non incongruenter fornicationem spirituales, à Lanspergio autem & Blofio, gulam spirituales appellatum. De quo etiam agens S. Catharina Senensis, amorem proprium spirituales affirmat esse graviorem ac periculosiorem amore rerum in sensus ipsos incurrentium, eumque à paucis caveri; quòd magis subtilis, atque observatu difficilis sit, ut qui sub boni larva subintret, & specie virtutis ac sanctitatis decipiat. Itaque etiam Lætienfis Abbas ascetam suum studiosè admonet; ne immoderatè suavitatem spirituales appetat, ut quæ in solo Deo, non autem in donis ejus quiescat. *Siquidem (inquit) corrupta natura,*

*Instit. spir.
cap. 2.*

ad

ad sese in omnibus reflecti, & etiam in Dei donis seipsam querere solet. Porro signa hujus amoris impuri hæc esse possunt, si quis exempli causa, solatiorum celestium dulcedine nimium teneatur, si ea inquietè desideret, si ad singularia & paucis concessa Dei dona importuniùs aspiret, si diviniore suavitatis experiendæ studio secretos amplexus divinitatis ambiat, aut in Sponsi thalamum sese ingerat invocatus. Atque ab hoc amore proprio, dico non leve esse periculum ascetæ; dum affectibus suis nondum domitis, & intempestivè abrupto perfectæ abnegationis studio, quam ex Schola crucis haurire & combibere debuerat, quasi absque alis ad sublimiora nititur; & laboriosæ exercitationis pertasus, nescio quam captat interioris otij dulcedinem, & divini cordis saporis intimos æquo cupidiùs curiosiusque venatur.

Nimirum facilè fallit incautos dulce divinæ contemplationis nomen, & tot illa speciosa magis quàm perspicua vocabula, adhæsiò ad Deum sinè medio, attractus mysticus, complexus intimus, liquefactio animæ, resolutio in ipsam divinitatem, divinæ caligo, silentium animæ, expunctio omnium imaginis, intellectus indepictus, nudus & Deiformis animæ fundus; & si quæ alia à mysticis Doctoribus usurpari solent, pro rerum quidem obscuritate non inconvenienter excogitata, sed ad eorum captum qui ipsarum rerum inexperti sunt, difficilia satis atque perplexa.

Nec periculo vacat ejusmodi rerum experiendarum curiosa cupiditas. Quippe (*id etiam fatente S. Teresiâ itiner. perf. c. 16.*) sensus sublimes, gustus intimi divinis similes, & quædam velut extases & mentis excessus, ab Angelo Satanæ esse possunt: at sincera sui despicientia, veraque humilitas, solum Deum habet autorem.

Securiùs igitur faciet anima, si sanctæ humilitatis retinens, & altioribus Dei donis indignam se ducens, resistat.

in monte Calvaria, atque ex dilecti imitatione, amet agere & pati fortia, & quoad reliqua se ei permittens, non nisi eodem aperte vocante, ac ducente in montem excelsum, de quiete cogitet theoricæ contemplationis. Quin & confultius facturam dico, si dum ad illam vocari se sentit, verècundè declinet amplexus Sponsi, & suspecta habeat primæ ejusmodi familiaritatis initia: ne fortè dum nimis cupidè illas sectatur spirituales illecebras, convincatur non casto amore duci, sed impurâ cupiditate impelli; & miserè delusa, pro quiete unionis mysticæ, iners inveniatur ac sterile mentis otium; & pro legitima atque divina mentis contemplatione, nudam illius prenses imaginem, & in mera quiescat umbra contemplationis.

Cap. II.

Audiatur de his accuratè differens Abbas Blofius; in speculo spirituali: *Nonnulli (inquit) perfectionem stolidè in hoc constituunt, ut ipsi quieti ac liberi, intellectum suum ab imaginibus expedire, seseque cum vada & otiosa sensualitate intra seipsos recipere possint: negligentes interim Dei amorem, & quelibet pia opera atque exercitia. Qui quidem false quietis sectatores (cum seipsos impurissimè querant, & in seipsis potius quàm in Deo delectentur) misera diaboli mancipia sunt. Legitimi verò contemplatores, supernaturalisque quietis cultores, ita mentis nuditatem & sanctum otium sectantur, ut tamen bona opera atque exercitia non deserant, Nam & virtutibus dant operam pro viribus, & Deum laudant, & passionem Dominicam recolunt, &c. honorem item Dei potius quàm propriam delectationem spectant & querunt. Deus in eis nobilissimum opus suum peragit: & quæ sequuntur. Eademque fere iterum tradit atque inculcat in quadam epistola inserta farragini utilissimarum institutionum.*

§. 3.

Eosdem plerumque imperfectos, & veris virtutibus vacuos remanere.

Postremum periculum esse diximus, à solidarum virtutum inopiâ. Quando ipso usu atque experimento compertum est: eos qui, priusquam in sese perfectè abnegandis, comparandisque solidis ac veris virtutibus (quarum sanè Schola certissima & compendiosissima est IESUS Christus crucifixus) multum studij atque operæ posuerint, ad arcanam illam, & sinè medio (ut ajunt) cum Deo adhæsiōnem nituntur, atque à recepta disciplina remotas, usumque communem transcendentis orandi vias, incautiùs confestantur; non temerè ullam virtutem egregiam acquirere, sed plerumque jacere in infimis; inolitris nimirum affectibus, & vitiorum fibris nusquam evulsis: eò difficiliore remedio, quò magis se arbitrantur profecisse.

Hinc enim illos per sæpe videas, cæcâ quadam philautiâ occupatos, præfidentes sibi atque plus æquo tribuentes, odio fastidio alios præ se despicientes, proprii sensûs ac iudicij pertinaces, communium negligentes, singularia festantes, ad majorum ductum & obedientiam difficiles, atque ad externa pietatis opera, quibus à Deo ad proximum avocari videantur, parum propensos: quò diviniōribus (ut ipsi autumant) cogitationibus atque exercitationibus occupati sint: cum magis inertis & falso quodam distineantur spiritûs otio, quàm germanâ contemplatione perfruantur. Sincera quippe divinitatis contemplatio, solidarum virtutum, non noverca, sed mater esse solet: estque nominatim falsæ atque fucatæ contemplationis indicium, si quis inde restingui aut tepescere in se sentiat simplicis ac promptæ obedientiæ studium, ac zelum salutis animarum; cum è contra legitimus contemplator sciat (quod ajunt) Deum pro

D 2

Deo

Deo libenter relinquere, & promptus sit ad Domini vocem, (hoc est ad quamlibet Rectoris iussionem) etiam suum Isaac hoc est risum & gaudium suum, sive illam omnem quam in contemplationis quiete præcipit, suavitatem, ipsi Domino sacrificare. Alioqui enim [ut rectè admonet magna illa contemplatrix S. Terefia] quòd nolimus per obedientiam detrabi, potissima causa est amor proprius; qui hic (inquit) a Deo subtiliter se insinuat & intermiscet, vix ut discerni possit; quòd scilicet potius nobis ipsis, quàm Deo placere velimus. Unde è diverso ipsa exclamat: O beata obedientia! o beata, qua illius causà contingit, distractio. Quemadmodum & S. Bernardus monet deditum contemplationi, ne propriæ amore quietis, de sanctæ obedientiæ actibus quicquam detrahat. Alioqui, inquit [quod quidem ad complexum amoris mystici attinet] non dormiet tecum Sponsus in lecto uno, illo præfertim, quem tibi pro obedientiæ floribus, urticis inobedientiæ aspersisti. Quod autem ad zelum animarum, is alio in loco disertè docet, hoc habere veram & castam contemplationem, ut mentem accendat ad multos acquirendos Deo, qui eum similiter diligant.

L. fundat.
cap. 5. apud
Lencic.

Serm. 46.
in Cant.

Serm. 57.
in Cant.

Quòd si ij, de quibus agimus, in hæc fortè vitia non incidant; at saltem, quod hic contendimus, plerumque imperfecti permanent, neque ad ullius virtutis solidæ perfectionem perveniunt. Nam ferè sterilis est, & ad virtutis usum minùs accommodata contemplatio, quæ non descendit ad singula, quæ manum operi non admovet, sed semotis ab usu rerum contenta theorematis, nunquam in actuoso pulvere & ipso virtutum exercitio versatur: quarum equidem leges atque exempla constat, ex Christi vita ac passione potissimùm esse requirenda.

Ut vel hinc appareat quàm miserè illos in fraudem impellat, præproperum suum sublimioris contemplationis, & intimæ cum Deo conjunctionis studium, dum spiritualis fru-

fructus inanes, & verã virtutis vacui remanent: quia neque germanam ac legitimam contemplationem assequuntur, ad quam non ut oportet, aspiraverint; neque à virtutibus solidis se satis instructos atque paratos inveniunt, ut quarum studium præfestinè reliquerunt. Ita dum omisiss consuetis medijs, finem ac terminum inconsulto impetu affectant, neque finem obtineat, neque in medijs utiliter consistunt, sed otio sterili aut labore stulto deluduntur; sicut scriptum est: *Labor stultorum affliget eos, qui nesciunt in urbem pergere*; hoc est, viam rectam aptamque methodum, ad quemque finem adhibere.

Ecd. 20.

Proindeque, ut ego existimo, agit id plerumque occultã fraude serpens antiquus; ut quos à virtutis pietatisque studio, sæcularium illecebrarum objectu nequit avertere, eos amplioris boni obtentu frustretur sine laboris sui; ne scilicet unquam ad perfectionem evadant; quin potius sese in gravia discrimina, eaque improvisa, induunt, & subinde etiam absque remedio corruant.

Ex quibus omnibus id conficitur, qui scopus erat capitæ præsentis: Eos qui relictã communi viã & sanctorum passim pressã vestigijs, ignota quærunt diverticula, & semitas non tritas temerè consecretantur, multis erroribus ac periculis esse obnoxios; & sæpe vel in præcipitia, aut etiam in latronum insidias incidere, vel cacã nocte deprehenfos in tenebris ambulare, vel ipsã callium perplexitate delusos, eò unde cœperant, redire, & se in eodem quasi vestigio invenire.

Nunquam aberravit quisquis viam regiam secutus est, viam inquam crucis, & perfectæ sui ipsius abnegationis.

Quòd si fortè te Deus, in via spiritus ambulantem, & in sancta quadam solitudine degentem, de medio rubi ardentis vocet ad propinquiorem suæ divinitatis contemplationem, tunc eas licet, & videas visionem magnam: sed
ita

ita si prius cum Mose, calceamenta de pedibus detraxeris; hoc est, si ad exemplar IESU Christi crucifixi, diligenter te in studio propriae abnegationis exercueris, si omnes carnales & terrenos affectus exueris; ut sic ad secretam Dei visionem admissus, coram igne illo consumente, puris vestigijs & mundo corde possis assistere. Quanquam neque ei qui divinitatem ita de propinquo contempletur, deponendam omnem passionis Christi memoriam, satis indicet species ipsa rubi, in quo sese Deus singulariter spectandum præbuit. Quid enim est rubus ardens in monte, nisi Dei filius spinis oblitus, & plagis confectus, præ amore moriens in cruce? aut quid aliud fuit tota vita & passio Salvatoris, nisi incensus ardor amoris, in rubo perpetui doloris?

CAPUT IV.

Etiam ijs qui perfecti sint, passionis Christi memoriam, aut devotam circa Crucifixum occupationem non esse omit-
tendam.

§. I.

Non omnes perfectos ad unionem mysticam vocari: & quos Deus vocat, non continuo ad summam sui contemplationem aut fruitionem admittere.

HÆc consideratio non unam continet nostri pronuntiationi rationem.

In primis enim, (ut prædiximus, & observat Blossius aliique Magistri spirituales, & tradit etiam nominatim S. Bernardus) non omnes, etiam qui perfectionem assecuti videan-

*Serm. 31.
in Cant.*